

ἀπαχνᾶτος ἐπίθ. Κωνπλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀχνᾶτος.

Παχύς: Φρ. Ἀχνᾶτος καὶ ἀπαχνᾶτος. Συνών. ἀχνᾶτος, παχύς.

ἀπάχνιαστος ἐπίθ. (I) Ρόδ. — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. ἀπάχνιαστους Ἦπ. (Χουλιάρ. κ. ἀ.) Θεσσ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παχνιαστὸς < παχνιάζω (I).

Ὁ μὴ λαβὼν τροφήν ἐν φάτνῃ, ἐπὶ ζώων ἔνθ' ἀν.: Ἀπάχνιαστα εἶναι τὰ βόδια Ρόδ. Οὐ χαντζῆς μ' ἄφ' οἱ τοὺ μ' ἄφ' ἀπάχνιαστον ἀπόη Χουλιάρ. Ἡ φουράδα ἔμ' νι ἀπάχνιαστ' Αἰτωλ. Ἀπάχνιαστους ζῆ οὐ γάιδαρους αὐτόθ. Συνών. ἀπάχνιαστος (I) 1.

ἀπάχνιαστος ἐπίθ. (II) Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παχνιαστὸς < παχνιάζω (II).

Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ πάχνης: Ἀπάχνιαστο λάχανο. Συνών. ἀπάχνιαστος (II) 1.

ἀπαχνιδίζω Πόντ. (Κοτύωρ.) Ἀόρ. ἐπεχνιδῶσα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. ἀχνιδίω.

Ἀφαιρῶ τὰ ἀχνιδία, τὰ ὅστ' αὐτῶν ἰχθύων. Συνών. ἀποτσαχνίζω.

ἀπάχνιστος ἐπίθ. (I) Λεξ. Δημητρ. ἀπάχν' στους Μακεδ. (Νάουσ. κ. ἀ.) ἀπάχνιος Πελοπν. (Ξυλόκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παχνιστὸς < παχνίζω (I).

1) Ἀπάχνιαστος (I), ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Τὰ βόδια εἶναι ἀπάχνια Πελοπν. (Ξυλόκ.) Ἀνέμ' κ' ἀπάχνιστον τὸν γαιδούρ' Μακεδ. 2) Ὁ μὴ φαγὼν ἀκόμη Μακεδ. (Νάουσ.): Ἀπάχ' στον πιδί. Συνών. ἀγεμάτιστος, ἀγέματος, ἀγευτος, ἀφάγωγος.

ἀπάχνιστος ἐπίθ. (II) Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ. ἀ.) — Λεξ. Αἰν. ἀπάχ' στους Μακεδ. (Νάουσ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *παχνιστὸς < παχνίζω (II).

1) Ἀπάχνιαστος (II), ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Τὰ λάχανα εἶναι ἀπάχ' στα ἀκόμα Μακεδ. (Νάουσ.) 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἐπιπασθεὶς, οἷον διὰ τετριμμένου τυροῦ Κρήτ.: Μακαρούνη ἀπάχιστα. Συνών. ἀπασπάλιστος 1.

ἄπαχος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἄπαχους βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄπαχος.

1) Ὁ μὴ ἔχων πάχος, ὁ μὴ παχύς, ἀπαχῆς, λιπόσαρκος, ἰσχνὸς κοιν.: Ἀπαχος ἄνθρωπος. Ἀρνι - βόιδι - κρέας ἄπαχο κοιν. Συνών. ἀδύνατος 1β, ἄθρεφτος 2, ἀπάσιωτος 2, ἀπάχετος, ἄτροφος, λειανός, λιγνός. 2) Ὁ μὴ περιέχων λιπώδεις οὐσίας, περὶ ἐδεσμάτων σὺνηθ.: Ἀπαχο φαεῖ - τυρί.

ἀπαχπάνω Πόντ. (Σάντ. Σούρμ. Χαλδ.) ἀποχπάνω Πόντ. (Σούρμ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ἀχπάνω.

1) Ἐκσπῶ, ἐκβάλλω πρόρριζον, ἐκρίζωνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐσπρεν κ' ἐπέχπασεν τὸ δένδρον ἀσ' σὴ ρίζαν ἄθες Χαλδ. Ἐπέχπασεν τὸ φυτὸν σύρριζα Τραπ. Συνών. ἀχπάνω, ξερρίζωνω. 2) Ἀμτβ. ἀπομακρύνωμαι, ἀποχωρίζομαι Πόντ. (Σούρμ.): Ἀσ' σὸ παιδί μὴ ἀποχπάνης.

ἀπαχπάσιμον τό, Πόντ. (Χαλδ.) ἀποχπάσιμον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπαχπάνω.

Ἐκρίζωσις ἔνθ' ἀν.: Ἀφ' οἱ τ' ἀπαχπάσιμον τοῦ δεντροῦ ἀτώρα καὶ δέβα 'ς σὸ μέρος τὸ εἶπα σε (ἄφησε τώρα τὸ ξερρίζωμα τοῦ δένδρου καὶ πήγαινε ἐκεῖ ποῦ σοῦ εἶπα) Χαλδ. Συνών. ξερρίζωμα.

ἄπαχτα ἐπίρρ. Ἦπ. — ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 102.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Αἰφνιδίως, ἐξαίφνης ἔνθ' ἀν.: Πέρασε μπροστά μας ἄπαχτα Ἦπ. Ὅταν ζύγωσαν νὰ περάσουν μπροστά ἀπὸ τὴν Ἀράπισσα, τὴν εἶδε ἄπαχτα, πρώτη φορὰ βλέποντας μαῦρον ἄνθρωπο ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄξαφ' τ' α.

ἀπαχυλιά ἡ, Χίος ἀπάχυλο τό, Χίος ἀπόχυλο Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. ἀχυλιά.

Ἡ στάκτη ἡ χρησιμοποιοιθεῖσα εἰς πλύσιν ἐνδυμάτων καὶ ἀπορριπτομένη ὡς ἄχρηστος.

ἀπάωρα ἐπίρρ. Πελοπν. (Βασαρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπιρρ. ἄωρα.

Πέραν τῆς συνήθους ὥρας, πολὺ ἀργά: Μιὰ νύχτα ἀπάωρα περνοῦσε ἀπὸ τὸ διπλανὸ 'ς τὸν πύργο δρόμο μιὰ γραιά. Συνών. ἄωρα, πάρωρα.

ἀπάωρος ἐπίθ. Μέγαρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπιθ. ἄωρος, δι' ὃ ἰδ. ἄγουρος.

1) Ὁ πρὸ τῆς ὥρας, ὁ προώρως γεννηθεὶς: Πῶς εἶν' ἔτσι 'τσεῖνο τὸ παιδί, σὰν ἀπάωρο. 2) Ὁ μὴ ὥριμος τὸν νοῦν: Ὁ ἄδρας τῆς ἡτανε ἓνα ἀπάωρο παιδί. Συνών. ἄπηχτος.

ἀπεδίκλωτος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀπιδίκλουτους Μακεδ. (Χαλκιδ. κ. ἀ.) ἀπερδίκλωτος Λεξ. Δημητρ. ἀπιρδίκλουτους Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀπεδούκλωτος Πελοπν. (Καρυά Κορινθ.) Σῦρ. — Λεξ. Αἰν. ἀπερδούκλωτος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πεδικλωτὸς < πεδικλώω.

1) Ἐκεῖνος εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πόδας δὲν ἐδέθησαν πέδαι ἢ ποδοκάκη, ἐπὶ ζῴου ἔνθ' ἀν.: Εἶν' ἀπιδίκλουτον τοῦ ζῴ Χαλκιδ. Συνών. ἀπαστούρωτος, ἀπέδιστος. 2) Ὁ μὴ περιπλακεὶς Πελοπν. (Καρυά Κορινθ.) Συνών. ἀμπέρδευτος 1.

ἀπέδιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπέδιστος Κέρκ. Παξ. — ΚΠασαγιάνν. ἐν Τέχν. 1, 222

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πεδιστὸς < πεδίζω, παρ' ὃ καὶ σπεδίζω.

1) Ἀπεδίκλωτος 1, ὁ ἰδ., Κέρκ. Παξ.: Ἀλογο ἀσπέδιστο Κέρκ. Ἀφίνει τὰ πρόβατά της ἀσπέδιστα καὶ μπαίνουνε μέσ' 'ς τὰ κηπάρια τοῦ μανου καὶ τ' ἄλληνοῦ Παξ. 2) Ὁ ζῶν ἐλευθέρως, ἐλεύθερος ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Παραθαρετοὶ σὰ λέοντες ἀσπέδιστοι.

ἀπεδούλλιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδεδούλλιαστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πεδουλλιαστὸς < πεδουλλιάζω ἀμάρτ.

Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐρράφη πεδούλλι, δηλ. μπάλωμα, ἐπὶ καττυμάτων. Πβ. ἀμπάλωτος 1.

ἀπεδούλλωτος ἐπίθ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πεδουλλωτὸς < πεδουλλώω ἀμάρτ.

Ὁ μὴ πεδουλλωμένος, ἀχαλίνωτος: Ἀπεδούλλωτο παιδί.

